

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 63. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628000432/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

tage Vare paa. Hvad Hr. Poul angik, saa han slet ikke de Ænder, han vandrede iblandt. Han var udelukkende optaget af den Tanke, at han maaske i dette Øjeblik blev iagttaget fra et Vindue. Det blev han ogsaa, han blev betragtet fra mange Vinduer. Alle Kvælingerne i Congen var meget optaget — det var i den følgende Time Eftermiddagens store Begivenhed, at de havde set den nye Præst hoppe over Elvens Sten og begive sig op i Haugen.

Søndervinden vedblev med at blæse Graahed ind over Byen. Ænderne laa og krøb sammen i Vinden. Men da, pludselig, skete der noget!

Ingen vidste, hvem der først gjorde Anskrig — Vagten paa Skansen var det ikke, skønt han var nærmest til det.

En eller anden, som var gaaet et Ærinde, havde først set Synet ... Tre Minutter efter havde hele Thorshavn set det: der stod tæt af spejdende Mennesker bag hvert Hushjørne ud mod Stranden.

— Aa Jesus naade os!

Store Sejl dukkede op bag Horisonten. De stod der som et ondt, et alffør tydeligt Tegn. De gamle Køer førte an i Jammren. Dette maatte være Ufredsskibe! De klynkede og smaagræd, klappede med Tænderne og søgte at varme deres forfrosne Hænder under Søndagsforklæderne.

Ja, det var ikke andet at vente. Aarets sidste Handelskib havde jo været her. Desuden — saa store Sejl, det var intet almindeligt Skib, det kunde enhver se.

Et Øjeblik efter dukkede endnu et Skib op bag Synsranden.

Rædslen krummede allerede Ryggen. Den var først som en lille ryggende Lunte, saa var den pludselig som en Lue, der stod spejlet i alles Øjne, og endelig brød den ud i en vild Larm af Raah, Graad og Forbandelser.

Der var egentlig ingen Rædvildhed. Her var kun et at gøre. Redde, hvad reddes kunde - - Husgeraad, Sengetøj, lidt sammensparet Uld, hvadsomhelst! — og saa til Fjelds. Det var et Instinkt, der virkede. Skrækken for Sørovere laa alle i Blodet. Gennem Aarhundreder havde Øerne været hjemsgt. Træpende Englendirere og fulde Skotter havde ofte gjort Landgang, brækket Kister og Skabe op, slaaet Kreaturerne for Panden og slæbt Folk med sig paa Islandsfiskeri. Det var noget, alle havde hørt om. Og det var endda ikke det værste. Engang havde store Horder af Hedninge Tyrker eller Blaamænd var det vist — hærget og brændt paa